

РЕШЕНИЕ

№ 1402

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

**ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10818** по описа за **2022** година докладвано от съдия Димитрина Петрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Д. Д. Д., чрез адв. С., срещу Решение без номер и дата, постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 14 - ти състав по НАХД № 2224/2019 г., с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-025381, издадено на 19.12.2018г. от Началник сектор „Пътна полиция” (ОПП) – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на касатора за нарушение по чл. 174, ал.3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца” и „глоба” в размер на 2000 лева.

Наведените касационни основания са нарушение на материалния закон и за допуснати съществени процесуални нарушения - чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63, ал.1 от ЗАНН, аргументирани с доводи, че фактическата обстановка била описана неясно и лаконично, липсвали доказателства за осъществяване на състава на нарушението, както и че неправилно при оспорване на административния акт съдът се е позовал само на редовно съставения АУАН и свидетелските показания на актосъставителя. Иска се отмяната на решението на СРС и на потвърденото с него наказателното постановление.

В съдебното заседание редовно призован, касаторът Д. Д. Д., не се явява, не се

представлява.

Ответникът – Началник сектор към СДВР – отдел „Пътна полиция“, редовно призован не се представлява.

Представителят на С. градска прокуратура, прокурор Д., дава заключение за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Административен съд София – град, Х. – ми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 06.12.2018г., около 13:05ч., в [населено място] по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], Д. Д. Д. управлявал лек автомобил „Ф. Голф“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Й. Й. Г.. Пред магазин „Ф.“ водачът бил подложен проверка от органите на О „ПП“ – СДВР.

В хода на проверката касаторът е отказал да бъде изпробван за употреба на алкохол с техническо средство – алкотест Дрегер 7410+ № 0003 и е издаден талон за медицинско изследване, бланков № 0014812 за МБАЛ Св. А..

Въз основа на АУАН Серия Д № 975546/06.12.2018 г. било издадено процесното НП № 18-4332- 025381/19.12.2018 г., с което на Д. е наложено административно наказание: „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 (двадесет и четири) месеца и административно наказание „глоба“ в размер на 2000.00 лв. (две хиляди лева) за извършено нарушение по чл.174. ал.3 от ЗДвП.

Описаната фактическа обстановка е потвърдена от актосъставителя А. Н. и свидетелите В. В. и К. Д.. Показанията им са кредитирани от въззивния съд като ясни, убедителни и съответстващи на приложените и приети от съда на осн. чл. 283 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН писмени доказателства. След цялостна преценка на обсъжданите показания, съдът е заключил, че показанията на свидетеля И., не следва да бъдат кредитирани с доверие, поради което не им дава вяра, най-вече в частта им, с която се навежда, че свидетелят И. е управлявала процесния автомобил.

Въз основа на така събраните доказателства, СРС е направил извод, че НП е издадено от компетентен орган и в кръга на неговите правомощия. Приел е, че в хода на административно-наказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на спорното НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на Д. Д. Д. е ангажирана правилно за нарушенията на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и СРС е приел, че така определената санкция е в законоустановения размер, като наказващият орган е отчел обществената опасност на конкретното нарушение.

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелството, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост е установил фактическата обстановка, въз основа на задълбочено и подробно изследване и анализ на свидетелските показания и приложените писмени доказателства, които потвърждават фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са изводите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са издадени от компетентен

орган. АУАН съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН е посочена нормата, която е нарушена – чл.174, ал.3 от ЗДвП: „Водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол или упойващи вещества или не изпълни предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от 2 години и глоба 2000 лв.“

В разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП между двете предложения е използван съюзът „или“. Предвидено е да бъде санкциониран отказът на водача да му бъде извършен тест с техническо средство или неизпълнението на предписанието за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта. В АУАН е описано подробно изпълнителното деяние. Няма данни от друга страна да е изпълнено и предписанието за медицинско изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта, което е дадено по време на проверката, чрез връчване на цитирания талон. Поради това правната квалификация на нарушението по чл.174, ал.3 от ЗДвП в НП е вярна.

Неоснователни са твърденията на касатора за необоснованост и липса на индивидуализация на нарушението в АУАН и НП, тъй като и двата акта съдържат законоустановените реквизити по чл.42 и чл.57 от ЗАНН. Нарушението е описано точно, ясно и подробно – посочени са мястото и начинът на извършване, обстоятелствата, при които е извършено, както е възприела и предходната съдебна инстанция. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. Така установената от специалния закон доказателствена сила на редовно съставените АУАН, действително не е обвързваща за съда, в съответствие с разпоредбите на чл.14, ал.1, чл.305, ал.3 от НПК, вр.чл.84 от ЗАНН и Постановление №10/1973г., поради което във фазата на съдебно оспорване АУАН се цени наред с всички останали събрани по делото доказателства. При положение, че другите събрани по делото доказателства, не само не внасят съмнение относно описаната в АУАН фактическа обстановка, а напротив - я потвърждават, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е мотивирано. Не се констатира твърдените съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение постановено от Софийския районен съд, Наказателно

отделение, 14 - ти състав по НАХД № 2224/2019 г.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: